

РЕШЕНИЕ

№ 2266

гр. София, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8226** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба Териториална дирекция на Националната агенция по приходите /ТД на НАП/ С. срещу решение без №, за което е посочено, че е постановено в „закрито“ заседание на 8.6.2021 г. на СРС, 22-ри състав, постановено по НАХД № 4198/2021 г., с което е отменено наказателно постановление № 562642-F588088/23.2.2021 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ – С. при ЦУ на НАП, с което е наложена имуществена санкция на [фирма] размер на 25 500 лв., за нарушение на чл.4, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, вр. чл. 4, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. на министъра на финансите, на основание чл. 355, ал. 1, пр. 1 КСО.

Жалбоподателят твърди, че въззивният съд правилно и при спазване на процесуалните правила е достигнал до извода, че е налице нарушение, като са неправилни изводите, че не е следвало да се налага отделна санкция за всяко едно. Няма как наложената санкция да е за 25 500 лв., доколкото надвишава максимално определения размер. Изрично е посочено, че тя е сбор от имуществени санкции от по 500 лв., общо 21.

Ответникът [фирма] оспорва жалбата. Твърди, че правилно СРС е приел, че е допуснато нарушение на чл. 18 ЗАНН, с оглед даденото и изложено по-горе словесно описание на нарушението, поради което е налице съществено процесуално

нарушение. Налице е непълна индивидуализация /липса на ЕГН/на лицата, за които е прието, че е допуснато нарушение. В конкретния случай няма законово основание да не бъдат посочени. Твърди, че е допуснато нарушение по чл. 34, ал. 1 ЗАНН доколкото не се установява кога е установено нарушението. Не отговаря на фактите записаната дата от 15.1.2021 г. НАП в реално време се уведомява, като се отразява в съответния регистър, за наличието на сключени трудови договори, поради което и може да се идентифицира нарушителя. Към датата на извършване на нарушението е имала информация за сключените договори; в този смисъл е и констатацията на административно-наказващите органи. Не е извършена проверка в офисите на дружеството. Не е извършено нарушение по отношение на Я. Г.. Целта на проверката на 15.1.2021 г. е била само една – фиктивното установяване на нарушението и нарушителя.

Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 15.1.2021 г. на жалбоподателя е извършена проверка – в счетоводството на дружеството и в дирекция „средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП С., възложена с резолюция от 1.11.2020 г., като проверяващите достигнали до извода, че по отношение на наетите лица на трудов договор, поименно изброени, не е подадена декларация обр. 1, в нормативно определените в чл. 4, ал. 1, т. 1, б. “а“ от Наредба № Н-13 срокове, в случая – до 25.6.2020 г. След установяване на тези факти, св. Б. Д., главен инспектор по приходите в НАП при ТД [населено място] е съставила акт за установяване на административно нарушение. Констатациите от него са възприети и в НП, като е наложена имуществена санкция на [фирма] размер на 25 500 лв., за нарушения на чл.5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, вр. чл. 4, ал. 1, т. 1, б. .“а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. на министъра на финансите, на основание чл. 355, ал. 1, пр. 1 КСО.

Предвид така установеното СРС е приел, че е доказано извършването на нарушението. Наказателното постановление е издадено в съответствие с материалния закон, както и с чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Прието е, че е спазен чл. 34, ал. 1 ЗАНН доколкото нарушението е установено на 15.1.2021 г., когато е открит нарушителят. Налице е надлежно индивидуализиране на лицата, наети по трудов договор. Същевременно обаче е приел, че е налице нарушение на чл. 18, ал. 1 ЗАНН, като за всяко от 51-те лица, визирани в НП е следвало да бъде ангажирана отговорността на дружеството, поотделно.

Предвид установеното съдът намира, че при преценка на събраните доказателства не са допуснати нарушения.

Решението следва да бъде оставено в сила.

ЗАНН не допуска съществуването на “продължавано” административно нарушение по аналогия с продължаваното престъпление по чл.26, ал.1 от НК. Когато деянието е извършвано при една и съща обстановка, многократно и осъществява състава все на едно и също нарушение, то се доближава до т.нар “продължавано престъпление“ по см. на чл.26 от НК, но разпоредбата на чл.18 от ЗАНН изключва приложимостта в административно-наказателното право на институтите “множество престъпления” или “продължавано престъпление”. Съгласно чл. 18 от ЗАНН, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Всяко невнасяне на здравни осигуровки за конкретен месец е отделно административно нарушение. В този смисъл е и ТР№ 77/1984г. на ОСНК на Върховния съд, според което “в административно-наказателната отговорност не се прилагат разпоредбите на чл.23-26 от НК”.

Същевременно, съдът намира, че видно от наказателното постановление може да се направи извод, че е наложена санкция, за всяко едно от установените нарушения, по отношение на всяко едно от изброените там лица. Ето защо НЕ СПОДЕЛЯ ИЗВОДИТЕ НА СРС В ТОЗИ СМИСЪЛ. Няма пречка отделните санкции да се наложат в едно наказателно постановление.

По отношение спазване изискванията на чл.34, ал. 1 ЗАНН. СРС не е дал отговор на този въпрос в съответствие с установеното по делото. Прието е, че нарушението е установено на 15.1.2021 г., когато е открит нарушителят. Действително, по делото е представен протокол от същата дата, издаден от ТД на НАП С., удостоверяващ проверка на счетоводни документи, във „връзка с Р. № П-22222520182302-РП-001/2.11.2020 г.“ В него е констатирано, че дружеството „не е подавало данни с декл. Обр. 1 за всички наети лица по трудово правоотношение съгласно „извършена справка в ИМ на НАП“. Изискани са допълнителни документи.

Следователно, при извършване на тази проверка е констатирано, от страна на ТД на НАП С. неподаване на декларации в срок от страна на ответника, каквито декларации той е задължен да подава, пред същия орган. Ето защо считам, че е основателно твърдението на ответника, че в ТД на НАП е получена информация за договорите, вкл. и за датата на подаване на декларациите именно от ответника по касация. В този случай, съдът намира, че е основателно възражението на ответника, че доколкото декларацията е подадена с един ден закъснение, то ТД на НАП е била уведомена за това, поради което установяването на нарушението не може да се приеме, че е на 15.1.2021 г. Не споделя изводите на СРС, че на последната дата е установен нарушителят. Същевременно, при извършване на проверката от 15.1.2021 г. или на предходна дата не може да са направи извод, че са извършени други действия или са изискани документи, насочени към установяване елементите на деянието.

По отношение на санкцията. При нейната преценка следва да се има предвид критериите и насоките, дадени в решение на СЕС № С-544/19 г., както следва /т. 97-100/:

Тежестта на санкцията трябва да съответства на тежестта на съответното престъпление, в случая – административно нарушение, като това изискване произтича от принципа на пропорционалност на наказанията, установен в член 49, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и от член 52, параграф 1 от

същата (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2018 г., L. Logistik N&N, C-384/17, EU:C:2018:810).

Принципът на пропорционалност е задължителен, що се отнася не само до определянето на елементите от състава на нарушението, но и до определянето на правилата относно тежестта на глобите и до преценката на обстоятелствата, които могат да бъдат отчитани при определянето на тези глоби (вж. в този смисъл решение от 31 май 2018 г., Z., C-190/17, EU:C:2018:357, т. 40 и цитираната съдебна практика).

Административните или репресивните мерки, предвидени в дадено национално законодателство, не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели (решение от 16 юли 2015 г., Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, т. 22 и цитираната съдебна практика).

Строгостта на санкциите трябва да бъде в съответствие с тежестта на наказваните с тях нарушения, включително и като гарантират реално възпиращ ефект, като същевременно съблюдают общия принцип на пропорционалност (вж. в този смисъл решения от 16 юли 2015 г., Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, т. 23 и цитираната съдебна практика и от 15 април 2021 г., Braathens R. A., C-30/19, EU:C:2021:269, т. 38). Принципът на съразмерност е предвиден и в чл. 55, ал. 1 НК, както и в чл. 27, ал. 2 ЗАНН. Чл. 55, ал. 1 НК предвижда, че при изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, когато и най-лекото, предвидено в закона наказание се окаже несъразмерно тежко, съдът може да определи наказанието и под най-ниския предел /т. 1/. Чл. 27, ал. 2 ЗАНН предвижда, че при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя.

В съответствие с дадените указания в т. 109 от цитираното решение настоящият съд следва да извърши конкретната преценка на пропорционалността на приложимата правна уредба, като вземе предвид по-специално императивните изисквания за санкциониране и превенция, както и извършеното нарушение и размера на действително наложените санкции.

В случая съдът намира, че не е налице изискването за пропорционалност. Строгостта на налаганите санкции – по 500 лв. за всяко едно от 51-те нарушения, общо 25500 лв., не съответства на тежестта на нарушението /един ден закъснение за подаване на декларация/. При преценка съразмерността следва да се има съобрази предвидената в закона цел с оглед постигане целите на процесното наказание – навременно предоставяне съответните данни пред НАП с оглед защита правата на наетите от ответника работници и служители. Тази цел действително, не може да се приеме, че е постигната, но установеното закъснение е незначително.

По отношение на преценката за маловажност по смисъла на чл. 28 ЗАНН. При проверка наличието на предпоставките на чл. 28 ЗАНН съдът счита, следното:

Съгласно чл. 93, т. 9 НК, приложим на основание чл. 11 ЗАНН, "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Процесното нарушение е от категорията на тези, за съставомерността на които не се изисква наличие на определен вредоносен резултат. Ето защо и за носене на административно-наказателната отговорност е без значение размерът на вредите,

поради което и не може да се постави въпрос за приложението на чл. 93, т. 9 НК в първата му хипотеза, при която като критерий са предвидени липсата или незначителността на вредоносните последици.

На следващо място, следва да се извърши преценка дали е налице втората, алтернативно предвидена хипотеза на чл. 93, т. 9 НК – да са налице други смекчаващи обстоятелства, от които да може да се направи извод, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

В процесния случай следва да се прецени това, че ответникът е оказвал пълно съдействие на данъчните органи, водил е сравнително изрядно счетоводство. Тези обстоятелства, както и периодът на закъснение настоящият състав счита, че могат да обосновават извод за малозначителност.

По разноските. Ответникът не претендира разноски, поради което такива не следва да се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение без № от 8.6.2021 г. на СРС, 22-ри състав, постановено по НАХД № 4198/2021 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.